

פרשת ויצא תשפ"ו

וַיֵּצֵא אֱלֹהִים אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם... כִּי לֹא אֶעֱבֹדָה וְגו' (כז, טו)

כי לא אעזבך עד אשר אם עשיתי - א"כ לא יעזבנו לעולם, כי ההבטחה
לו כל ימיו לעולם ולזרעו אחריו (רד"ק)

לעם היהודי ניתנה הבטחה שהקב"ה לא יעזוב אותנו לעולם, הבטחה לכלל
והבטחה לפרט. וגם אם לפעמים נראה לעיניים חלילה ההיפך, זה מפני שאנחנו
עדיין לא רואים את התמונה הכוללת.

עכו, שעת ערב מוקדמת, בשכונה קטנה ושכוחה בפאתי העיר העתיקה. הרב
ראובן ג. נעתר להפצרות אביו, ושם פעמיו לדרך ארוכה ממרכז הארץ, כדי
לבקר את דודתו הזקנה המתגוררת בעכו. זמן רב היטלטל בדרכים, עלות הדלק
הגיעה לסכום נכבד, עתה - כבר הגיע ליעד, עליו רק לחפש חניה, אך הוא
מתקשה למצוא... בלית ברירה, הוא מתחיל לחשב כי שעת הערב הגיעה,
וכנראה הפקחים כבר אינם. בנוסף, יש לו מקום לחנות כשרוב הרכב חונה
כחוק, רק מיעוטו על האדום לבן. 'נו, הלא צריך להגיע לכאן פקח חרוץ ומרגיז
במיוחד כדי שהעניין יעלה לי בדו"ח' - הוא מסכם, וכשה'נעשית לו כהיתר' הופך
למושלם - הוא מדומם מנוע ועולה לבית הדודה. שעה ארוכה ישבו ושוחחו
בנעימות, על הילדים והנכדים, התחביבים והזכרונות, הנוסטלגיות והתוכניות
לעתידי. הדודה זכרה אותו היטב, וגם התרגשה מאוד מביקורו הפתאומי. אך
כשהוא יורד לרכב, שוד ושבר - הפתעה לא נעימה המתנה לו על השמשה
הקדמית... מסתבר שבעכו פקחי החניה חרוצים במלאכתם, חרוצים מדי...

למרות שהיתה זו שעת ערב - הם עדיין בעבודה, למרות שהסביבה שקטה - הם
עדיין מתרוצצים, ולמרות שרוב הרכב חונה כחוק - הפקח חד העין הבחין גם
הבחין בחריגה על האדום-לבן, והותיר דו"ח חניה על סך 500 ש"ח, טבין
ותקילין. הוא הנאשם, מס' הרכב שלו הוא המופיע בנידון, וחמש מאות השקלים
- זה מה שייגרע מחשבון הבנק שלו, כל זאת בהנחה שישלם מיד ללא ריביות
והצמדות... ראובן הפך מתוסכל מרגע לרגע. הן הקדיש היום את מיטב שעותיו
למען מטרה נעלית, שילם לא מעט על הדלק והפסיד שעות עבודה, והחישוב
שלו היה כמעט נכון - שלא היה אמור לקרות כלום. אז למה? למה נגזרה עליו
הוצאה נוספת של 500 שקלים סתם, על חניה שלא מפריעה לאיש, רק כי בדיוק
היום הפקח היה חרוץ מדוי?... שבוע ימים חלף עבר, הוא כבר שילם את הדו"ח
במועדו וכמעט ושכח מהעניין. ואז, ביום בהיר, הגיעה אליו מעטפה גדולה
ונוצצת, עליה התנוסס לוגו של אחד ממשרדי עורכי הדין הגדולים בארץ... היה
זה כתב תביעה מנומק להפליא כנגד ר' ראובן. כתב התביעה מספר סיפור שלא
היה ולא נברא, שבה מלבו שותפו לשעבר של ר' ראובן, השונא אותו מימים
ימימה... הלה אינו פוסק מלפעול כנגדו, אבל אף פעם זה לא היה עד כדי כך...

הפעם זה היה מושלם: הלה ביים סיפור שלם, מורכב להפליא ומרושע לא
פחות, בו 'מככב' ר' ראובן בתפקיד 'האכזר הגדול'. הסיפור לוהו בעדויות,
ב'מסמכים', ואפילו ב'תמונות', כשכולם מעלים מסקנה אחת - על ר' ראובן
לפצותו בסכום עתק, הואיל וגרם לו נזק אדיר... ר' ראובן קרא את כתב
התביעה המלא, הורידים בראשו עמדם להתפוצץ מזעם. הוא הסמיך כל כולו,
נחרד לגלות לאיזו דיוטא תחתונה הידרדר שונאו - שהיה פעם שותפו. פשוט
סיפור מצוץ מהאצבע, אבל הוא בנוי כל כך טוב, כה מבוסס, כה חזק. ריבונו של
עולם - איך יוצאים מזה? איך מסיימים את מסכת הרדיפות המיותרת הזו?
בהחלטה של רגע הוא בודק שוב את תאריך ביצוע ה'פשע' לטענת התובע, ואז -
בת שחוק מסתמנת על שפתיו, הוא אפילו לא זקוק לעורך דין... די בו בדו"ח
החניה ה'מרשיע' כדי לנפנף את התביעה ולהופכה לאבק פורח, ולקינחו - יבקש
מעיריית עכו את התמונות המוכיחות כי רכבו חנה בעכו באותו יום ובאותה
שעה... הוא אפילו לא טרח להגיב לעורך הדין, פשוט המתין בשלווה ליום
המשפט. כשהגיע הרגע הגדול, ולאחר שכתב התביעה הוקרא, הומחש
והודגם, הוציא ר' ראובן את הדו"ח והתמונות מכיסו, והפך את התביעה, ואיתה
גם את התובע ועורך דינו - לחוסא ואיטלוזא... הוא יצא מבית המשפט כשידו על
העליונה, שכן השופט גזר על התובע פיצויים מוגדלים על תביעת שווא, כשהוא
קובע בפסק הדין בנימת הומור: "גם כשיבקש תובע להעליל על נתבע, מתבקש
ממנו לפחות לתפור את העלילה יפה למידותיו של הנתבע, ולא לביים סיפור
שלא יכול היה להתרחש...". לר' ראובן המאושר, לא נותר לו אלא לשפשף את
עיניו בהודאה לבורא יתברך על השגחתו העליונה הצמודה, על הדו"ח שהפך
אותו למאושר... בזמנו - זה היה מתסכל ומביך, עתה הוא מבין כי היתה לכך
תוכנית ברורה ומוגדרת מראש. מסבב כל הסיבות שלח את פקחי עיריית עכו
להיות חרוצים בערבו של יום, כדי להצילו מיד הקמים עליו להזיקו!

את הסיפור הזה שמענו מר' ראובן עצמו, ולמדנו מכך: פעמים רבות, כשמשהו
נתקע או מסתבך, אנו הופכים מתוסכלים ואובדי עצות. אבל בסופו של יום
יסתבר כי הכל לטובתנו, בורא עולם כיוון את התוכנית בצורה הטובה והנכונה
ביותר! אין לנו אלא לדעת ולהאמין, כי כל המתרחש כאן נעשה בהשגחה
עליונה, ואזי נוכל להתמודד טוב יותר עם הקשיים שלנו, מתוך אמונה שהאבא
הטוב והרחום שלנו מוביל אותנו למקום הטוב ביותר!.

[מתוך 'אור דוד' - הרב אשר קובלסקי]

וַיֵּצֵא ה' כִּי שְׁנוּאָה לָאָה (כט, לא)

חלילה לנו לחשוב - אמר המשגיח הגאון רבי ירוחם ליבוביץ ממיר צ"ל -
שמדובר כאן בשנאה פשוטה, כפי שמצויה אצל פשוטי העם. הלא עוסקים אנו
באבות האומה, ואנו כחגבים בעיניהם, ואיך נעיז לפרש שיעקב שנא את לאה.
אלא ה'שנאה' כביכול ללאה, נמדדה יחסית לאהבת רחל, שאלה רחש כבוד
וגדולה יותר מלאה, לכן אמרה התורה: 'כי שנאה לאה'. דברי ר' ירוחם
מדויקים היטב בלשון המקרא, לא נאמר: 'וירא ה' כי שונא את לאה', אלא
כי 'שנאה לאה', וזאת משום שאכן לא נראו כלל סימני שנאה מצדו של יעקב,
אלא לאה חשה 'שנאה' יחסית לאהבתו את רחל. והמשגיח ר' ירוחם מעורר -
הבה נביט אל עומק הדין ותהום המשפט, הרי אין ספק שרחל כלל לא היתה
אשמה בתחושת ה'שנאה' של לאה, אדרבה, היא הרי מסרה נפשה למען
כבודה של לאה ומסרה לה את הסימנים, תוך כדי הסתכנות שהיא תיפול לחלקו
של עשוי, והכל כדי שאחותה לא תתבייש. ועם כל זאת, מדגישה התורה שה'
פתח את רחמה של לאה כי ראה אותה 'שנאה', ורחל לעומתה - עקרה, ואע"פ
שאינו ידה של רחל במעללי תחושות השנאה של לאה, אבל כיון שזה בא מכוחה
ובסיבתה, היא היתה עקרה. ללמדנו - אומר ר' ירוחם - כמה חמור הוא
ה'מתכבד בקלון חברו', שעל אף שאין לו חלק בגרימת הקלון, אבל כיון
שבתוצאה, בדקות שבדקות, קלוננו של חברו נגרם בסיבתו, הוא עלול להיענש.
מסעות רבים עשה מרן ה'חפץ חיים' ברחבי אירופה כדי למכור את ספריו,
באחת מהם, באחת מהתחנות, ירד ה'חפץ חיים' מהעגלה כדי להתרענן ולצבור
כוחות חדשים להמשך הנסיעה. בטרם חזר ה'חפץ חיים' אל העגלה, יצא העגלון
עם הסוסים והעגלה מן התחנה, והשאיר שם את ה'חפץ חיים', בודד בלב הדרך.
לא נותרה לו כל ברירה והוא החל לצעוד רגלית אל עבר העיירה - היעד אליו
רצה להגיע. כאשר בא אל העיירה, בירר מיד היכן מקום מגוריו של העגלון, בא
לביתו, שילם לו את שכר הנסיעה, ומיהר לעזוב את העיר, מבלי שאיש ידע על
בואו ועל צאתו. לאחר זמן מה, הסביר ה'חפץ חיים' את התנהגותו: "לא רציתי
לגרום לעגלון בושה ועגמת נפש. לו הייתי נשאר בעיירה ומוכר את ספריי, שמי
עלול היה להתפרסם, והעגלון היה נכלם על שהתנהג כך עם ה'חפץ חיים', לכן
העדפתי לוותר על שהותי בעיירה, ובלבד שלא יתבייש ויצטער אדם בסיבתו".

[מתוך 'לקראת שבת מלכתא' - הרב ישראל ליוש]

וַיֵּצֵא ה' כִּי שְׁנוּאָה לָאָה (כט, לא)

אמר רבי יוחנן משום רשב"י: מיום שברא הקב"ה את עולמו לא היה
אדם שהודה להקב"ה עד שבאתה לאה והודתו שנאמר הפעם 'אודה את
ה' (ברכות ז):

לפעמים, כשצריך כלי עוצמתי במיוחד, יש את נשק ההודאה. כשהיה צריך
ישועה וכל הדרכים נראות כחסומות בפניו - הוא יכול לאמץ את גישת ההודאה,
כי 'יהודי שמודה לה' - זוכה בישועות גדולות, גם נדירות ובלתי צפויות! את
הסוד הזה גילה הגאון הגדול רבי שלמה זלמן אויערבך צ"ל והעיד, כי אותו
סוד מסוגל להושיע כל אדם בכל מצב שהוא ולחולל פלאות תוך זמן קצר. סוד
זה התגלה באקראי תוך כדי נתינת עצה, וכך היה המעשה: באחד הימים הגיע
אל הגאון הגדול ר' שלמה זלמן אויערבך צ"ל אדם מכובד נשוא פנים כשבעיה
גדולה מעיקה על ליבו: "כבוד הרב, ברוך ה' זכיתי להחזיק ולממן 'כולל' גדול
וחשוב אשר לומדים בו עשרות אברכים העמלים על תלמודם, כשאני הוא זה
המשלם להם משכורות חודשיות מכספי האישי. אלא שבתקופה האחרונה,
התחלתי למצוא את עצמי בלחצים נוראיים כשאני לי מהיכן להביא להם את
הכסף, עד אשר איני מצליח לישון בלילות...". האיש השתהה מעט והמשיך:
"חיי הפכו לחץ גדול ופחדים נוראיים, עד שהלכתי למנוחה רפואי גדול, שאמר
לי כי אין מנוס אלא לסגור את הכולל, מפני שרק זה הדבר שיסיר ממני את
הלחץ הגדול וישיב לי את הרוגע הנפשי. וכעת באתי לשאול עצה מאת הרב,
האם עלי לנהוג כך?". ר' שלמה זלמן הררה קלות, והשיב: "אכן כן, אין ספק כי

עליך לצאת מהלחץ הנפשי בו אתה נתון, זה אינו בריא ואינו נכון שהאדם יחיה בלחצים כבדים. אך האם הפתרון היחידי הוא רק לסגור את הכולל? חושבני שיש לי פתרון חלופי מצוין בשבילך... באמתתתי תרופת פלא, שתוכל להושיע אותך ממצבך". אותו אדם היטה אוזנו בשקיקה ור' שלמה זלמן שטח את סודו המפתיע: "ברצוני לגלות לך סוד המסוגל להסיר מעליך ומעל כל אדם באשר הוא, את כל הלחצים הנפשיים והקשיים שבחייך. ומה? הקשב נא לי, טול מהיום פנקס קטן, אותו תחזיק בכיס במשך כל היום, ותקרא לו 'פנקס ההודאות'. בכל פעם שתרגיש במשך היום, כיצד ה' סייע לך, עזר לך, שימח אותך, כיצד ראית את השגחתו והצלחתו - רשום אותו בפנקסך. אך זה עדיין לא הסוף - לפני כל תפילה במשך היום, הוצא את פנקסך והתבונן בכתוב בו לכמה רגעים, כדי שתזכר כמה טובות וחסדים עשה לך הבורא, וכשתגיע בתפילה ל"מודים", תכוון גם על כל אותן הטובות שעשה לך הקב"ה". או אז סיים ר' שלמה זלמן את דבריו ואמר לו: "אם תעשה כך, מובטח לך כי תוך זמן קצר תזכה לראות ישועות גדולות ותצא מכל הלחצים והצרות". אותו אדם הודה מעומק הלב לרב ויצא מחדרו בשמחה רבה. הוא רכש לעצמו פנקס קטן והחל לכתוב בו בכל רגע נתון, כל חסד וישועת ה' שהרגיש שעשה עמו הבורא והרי חלק מהרשימה שלו: א. לאחר זמן רב של היעלמות המוצץ של בני, מצאנו אותו באורח פלא... ממש הרגשתי כי הבורא האיר את עיני למצוא אותו. ב. ירדתי מוקדם בבוקר למכולת על מנת לקנות בדחפיות חלב, והנה אני רואה באורח פלא, איך בדיוק באותו רגע הגיעה משאית החלב, כך שמיד לקחתי שקית חלב והגעתי תוך שניות ספורות הביתה - ממש הרגשתי איך ה' שלח לי אישית את משאית החלב... ג. תודה לך ה' שבני חזר עם תעודת הצטיינות ששימחה אותנו כל השבת... ד. מישהו שלח לי בפתאומיות 2000 ₪ תרומה לכולל, תודה לה' על העזרה... תאמינו או לא, אך בדיוק כפי שהבטיח הרב... הפנקס חולל פלאים. ניסים על גבי ניסים התחוללו בחייו של האיש, ותוך ימים בודדים, הוא חש כי כל הלחצים והפחדים התפוגגו מאליהם, ויותר מכל - הוא חש עין בעין, כיצד ה' שולח לו סכומי כסף עצומים למימון הכולל, ובכך המשיך לממן את הכולל עד ליום זה. זהו הסוד שהשאיר ר' שלמה זלמן אויערבך צ"ל לכל יהודי: 'פנקס ההודאות והישועות' אשר בכוחו לחולל ניסים ונפלאות לכל יהודי באשר הוא, אם אשר רק יעשה זאת. אם רק יכתוב את חסדי ה' ויודה עליהם, תוך כדי התבוננות בהם טרם התפילה. כי זוהי כוחה של הודאה לה' יתברך. וכבר כתב הרב פינקוס צ"ל בספרו 'שערים בתפילה' (עמ' ז'): כי האדם המחזיק בהודאה לה' בכל עת, הרי שבעת צרה - נפתחים בפניו שערי השפע והישועה... הצטרפו לאנשים שעשו זאת ותראו ישועות!

וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת רַחוּם (ל, כב)

ויזכור אלוהים - זכר לה שמסרה סימניה לאחותה (רש"י)

רחל אמנו היתה עקרה - חסרת סיכוי להיות לאם באחד מן הימים. רק בזכות ויתורה החריג והקרבנות הגדולה, פתח לה ה' שערי רחמים והעניק לה שני בנים צדיקים.

היה זה אברך תלמיד חכם השוקד על תלמודו, אשר לקה ל"ע במחלה הידועה. שבור ורצוצ ניסה להציל את חייו בכל דרך אפשרית, וכיון שידע שרפואתו תלויה רק ברצון ה', נכנס הוא אל מעונם של גדולי וצדיקי הדור על מנת להתברך מפיהם לישועה ובכדי לקבל עצה לרפואה, ומאידך, פקד את קברי הצדיקים בארץ, על מנת שאותם צדיקים יעוררו עליו רחמים בשמים. יום אחד, החליט אותו ת"ח לנסוע למירון ולהתחנן על קברו של רשב"י לרחמים. לפני כן נכנס הוא אל רבו, על מנת להתברך מפיו. אותו צדיק ששמע כי הוא מתכוון לעלות אל קברו של רשב"י, אמר לו בזה הלשון: "אני אמסור בידך מכתב, אותו תניח על ציונו של רשב"י הקדוש, ובעז"ה, לה' הישועה". אותו תלמיד חכם הסכים בשמחה, כשהוא תמה וסקרן לדעת מהו המכתב המדובר. פתח רבו וסיפר לו: "דע לך, כי הקב"ה זיכה אותך באשה צדיקה יוצאת מגדר הרגיל. היה זה לפני שנים רבות, זמן מה לפני שהתחתנתם פגע יהודי באשתך בצורה חמורה ביותר. באותם ימים באו וסיפרו לי על הפגיעה הנוראה, אשר היתה משפילה ומבזה ביותר. לאחר שהבין הפוגע כי עשה טעות חמורה, בא לפני אשתך לבקש סליחה על מעשיו, אך אשתך שהיתה פגועה ומבווישת עד עמקי נשמתה סירבה למחול, ובלית ברירה הגיע הפוגע אלי וסיפר לי את המעשה, כשהוא מתחנן שאתן לו עצה כיצד לפייסה. כאשר ראיתי את שברון ליבו האמיתי והכנה של הפוגע, וכי הוא אכן מצטער בלב שלם על הפגיעה שפגע באשתך, שלחתי שליח לבקש מאשתך שתמחל לו וכי אני עד שהוא אכן מצטער על מעשיו. אשתך ששמעה את בקשתו, התנצלה ואמרה כי היא איננה מסוגלת למחול לו. לא התייאשתי והמשכתי לבקש ממנה שתמחל לו למרות העוול והצער הגדול שגרם לה, ובוודאי שאם תעשה זאת, הרי שתזכה משמים לשכר עצום ורב. לאחר הפצרות רבות הסכימה אשתך למחול לו בלב שלם, אלא שאז בקשתי ממנה שתעלה על הכתב את סליחתה בשני עותקים: עותק אחד תשאיר אצלה, ועותק אחד תשאיר אצלי". המשיך הצדיק ואמר: "דע לך, כי כבר שנים שנמצא אצלי עותק המחילה, וזהו המכתב שאני מוסר בידך - אותו כתב מחילה שמחלה

אשתך במסירות נפש ובקושי גדול. ועל כן, כאשר תגיע לרשב"י תניח את הפתק על הציון, ותאמר במילים הללו: "ריבונו של עולם, בזכות הסליחה הזאת שבדי, שויתרה אשתי וסלחה למי שפגע בה עד עמקי נשמתה, אני מבקש שתרחם עליה שלא תהיה אלמנה...". שמע זאת האברך בתדהמה, ועשה את דרכו מירונה. הוא הגיע לציון הניח את הפתק ושפך דמעות כמים לה' שיושיע אותו בזכות אשתו הצדקנית. לאחר ימים ספורים, הלך אותו תלמיד חכם לערוך צילום שגרתי בבית החולים ושם מגלים - הפלא ופלא - הגידול נעלם כלא היה. התלמיד חכם התרגש ובכה וידע שקיבל את חייו בזכות אשתו. עליו לזכור ברגעי ניסיון וקושי - כשפגעו או ציערו אותנו - שאם נוותר לשני ונמחל לו - ביום מן הימים יעמוד לנו אותו וויתור וניוושע אם חלילה נצטרך לכך.

[מתוך 'יוציא עמו בששון' - הרב מיכאל צורן]

בכ"ח אייר תשע"ט הובא למנוחות ב'הר המנוחות' בירושלים, ר' אהרן נחמנד ז"ל מוותיקי קהילת 'שובה ישראל' בבואנוס איירס שבארגנטינה, שרח"ל נפטר ערירי מבלי להשאיר אחריו זש"ק. כאשר נפטר ר' אהרן, המוסד לביטוח לאומי דאג למצוא עבורו מקום קבורה, וכך הגיעו המלווים שבאו לתת כבוד אחרון לנפטר, להר המנוחות. כאשר החל מסע ההלוויה נחרדו המלווים לגלות כי המקום שהוכשר לקבורתו של ר' אהרן הוא ב'קומה גבוהה', דהיינו 'קבורה בקומות' שלא בתוך הקרקע, דבר שנאסר על ידי רבים מעמודי ההוראה בדורנו. גלגלה יד ההשגחה, ונשיא קהילת 'שובה ישראל' בבואנוס איירס, הרב יצחק סלמון הי"ו שהיה בארץ הקודש לצורך שמחה משפחתית, והגיע לתת כבוד אחרון לר' אהרן שאותו הכיר היטב במשך שנים רבות. רבי יצחק החל מיד במלאכת הקודש למנוע מלקבור את ר' אהרן בקבר שהוכן עבורו, הוא ניסה להפוך את העולם. אולם מי שאחראי על קבורת הנפטרים במוסד לביטוח לאומי טרק עליו את הטלפון ולא היה מוכן כלל לשוחח בנושא, "זה המקום המגיע לו על פי החוק, וזהו!!". האווירה היתה קשה מאוד, כולם היו עם דמעות בעיניים אך אובדי עצות לגמרי. מבירור יסודי התגלה כי קבר ב'הר הזיתים' במקום הזול ביותר יעלה מחיר אסטרונומי של כששים אלף שקלים. אולם איך שלא יהיה, הדבר כלל לא היה מעשי, שהרי כל המלווים נמצאים בהר המנוחות, ומורכב מידי להעביר את כולם להר הזיתים. היה ברור כי זה לא פתרון היכול לבוא בחשבון, מוכרחים לקבור את הנפטר כאן... אולם בהר המנוחות, הקבר הזול ביותר בקרקע מתחיל במחיר מפולפל של מאה אלף שקלים!!! וגם מי שמוכן לשלם מחיר אסטרונומי זה, צריך להיות 'בעל קשרים' ו'פרוטקציונר', משום שאין כבר חלקות העומדות למכירה!!! הייתה הרגשה של אזלת ידיים ממש! אף אחד לא ידע מה עושים, דבר אחד ידעו כולם, הם ממש לא מתכוונים להניח לאנשי ה'חברא קדישא' לקבור את ר' אהרן בקומות! איש ה'חברא קדישא' שראה את דביקותו של הרב סלמון, נתן לו מספר טלפון של אדם המקושר היטב היטב, ואם יש מישהו שיוכל 'לעשות משהו'... זה רק הוא! מששמע אותו בעל קשרים אודות העניין, ומסירותם המרגשת של המלווים לאותו 'מת מצוה' שהכל חשו כקרביו ממש... לא פחות ולא יותר - הצליח להשיג מקום קבורה בקרקע!! בהר המנוחות!! ובחינם!! כאשר נעמד הרב יצחק סלמון להספיד ולהיפיד במילים אחרונות מיידיו הנפטר, פתח ואמר: "ר' אהרן, הנה, הקב"ה החזיר לך כעת את צרור המפתחות של הרכב...". הנוכחים לא הבינו את פשר המשפט התמוה. ואז סיפר הרב סלמון את אשר התרחש כארבעה עשורים קודם לכן: קהילת 'שובה ישראל' בבואנוס איירס הייתה זקוקה באופן נואש למבנה אשר יוכל להכיל את מוסדות הקהילה המפוארת שהתפתחה בצורה מדהימה ובקצב מהיר. לצורך העניין נרכש שטח לא גדול בכדי לבנות עליו בנין. אולם הג"ר אליעזר בן-דוד צ"ל ששימש באותה תקופה כרב הקהילה, הורה לראשי הקהל כי השטח קטן מדי, כבר כיום הוא יהיה צפוף, והקהילה ממשיכה להתפתח, לכן מוכרחים להגדיל אותו ולרכוש גם את המגרש הסמוך לו. בירור קצר העלה בשורה טובה ובשורה רעה בנוגע למגרש הסמוך. אמנם המגרש הסמוך שייך ליהודי, מה שבהחלט מהווה בשורה טובה, אולם הוא אינו שומר תורה ומצוות, ובעיקר לא מעוניין למכור את הנכס. כמה שניסו לשכנעו ולדבר על ליבו - לא הועיל, הוא היה עיקש בכך שאין בכוונתו בשלב זה למכור את הנכס. לאחר מסע שכנועים ארוך ומתיש, בו ניסו לפרוט על מיתרי נשמתו ולומר כי במקום ייבנה בית הכנסת ותלמוד תורה, וזכות לימוד התורה ועניית האמן ואיש"ר תעמוד לו, הסכים האיש למכור את המגרש, אולם הוא דרש לקבל סכום עצום במזומן תוך הצבת אוליטימטום קצרצר. ראשי הקהילה לא ידעו מניין ישיגו סכום גבוה כל כך במזומן ובזמן קצר כל כך, הן עתה סיימו לרכוש את הקרקע הסמוכה וקופת הקהילה ריקה לחלוטין. ר' אהרן נחמנד שרכש ממש אז מכונית חדישה ומפוארת, לא היסס אפילו לרגע, הוא ניגש לראשי הקהילה עם מפתחות הרכב... מסר להם אותם בשמחה: "קחו, תמכרו את המכונית בדריזות, שוויה יכסה חלק נכבד מעלויות המגרש הנוסף!". ר' אהרן, כך אמר הרב סלמון במילים נרגשות, "הקב"ה לא נשאר חייב! כעת החזיר לך הקב"ה את מפתחות הרכב! שכן כך היא מידתו של הקב"ה 'מידה כנגד מידה'. הנפטר סייע לרכישת קרקע לכבודו ית', גם הקב"ה השיב לו בדיוק באותה מידה, והוא זכה לקבורה בקרקע...". [מתוך 'מעם זיור' - ר' ישראל לביא]